

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 84/07
15.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, коју заступа адв. АБ, против туженог ББ, кога заступа адв. БА, ради дуга, решавајући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж.12417/06 од 29.9.2006. године, у седници одржаној 15.3.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж.12417/06 од 29.9.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Београду Гж.12417/06 од 29.9.2006. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег општинског суда у Београду П.3682/01-05 од 7.2.2006. године, којом је тужени обавезан да тужиљи по основу зајма исплати износ од 7.692 еура и то са домицилном каматом на износ од 15.000 ДМ, почев од 1.3.1997. године до 31.12.2003. године, а на износ од 7.692 еура камату у висини есконтне стопе коју одређује Централна европска банка почев од 1.1.2004. године па до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС, као и да тужиљи на име трошкова поступка накнади износ од 177.275,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом извршења.

Против те пресуде Округног суда у Београду тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.399. ЗПП ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361. ст.2. тач.9. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а побијана пресуда се не напада због других битних повреда одредаба парничног поступка.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању странке су у Агенцији "ВВ" закључиле уговор о зајму 1.10.1996. године по коме је тужиља као зајмодавац дала туженом као зајмопримцу износ од 20.000 ДМ са роком враћања од 5 месеци. Том приликом уговорена је и камата од 10% на позајмљени износ на месечном нивоу, тако да је у уговор о зајму унет збирни износ главнице од 20.000 ДМ и камате за 5 месеци у укупном износу од 10.000 ДМ, те је као укупан износ зајма унет износ од 30.000 ДМ. Тужени је преузео обавезу да зајам врати тако што ће прву рату од 2.000 ДМ исплатити до 1.11.1996. године, другу рату у истом износу до 1.12.1996. године, трећу рату у истом износу до 1.1.1997. године, четврту рату у истом износу до 1.2.1997. године и пету рату од 22.000 ДМ до 1.3.1997. године. Неспорно је међу странкама да је тужени од тужиље фактички примио износ од 20.000 ДМ од чега је одмах 2.000 ДМ дао Агенцији "ВВ" на име провизије. Позајмљена девизна средства тужени је тужиљи само делимично вратио и то 2.000 ДМ по признаници од 8.11.1996. године, који је износ тужиља примила у просторијама наведене Агенције, као и износ од 3.000 ДМ који је тужиља примила на руке од брата туженог ГГ фебруара односно марта месеца 1997. године.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се сходно одредби чл.398. ст.2. ЗПП ревизијом не може побијати, нижестепени судови су правилно закључили да тужени није исплатио тужиљи остатак позајмљеног износа од 15.000 ДМ, те су правилно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да тужиљи исплати по том основу износ од 7.692 еура, сходно одредби чл.557. ЗОО, са домицилном каматом од дана пада у доцњу почев од 1.3.1997. године, са којим даном је био у обавези да врати у целости позајмљени износ.

Истицање у ревизији туженог да је предмет уговора о зајму зеленашки и као такав недозвољен пошто садржи уговорену камату од 50% која се између физичких лица не може уговорити, је без утицаја на правилност одлуке у овој правној ствари. Ово са разлога што је тужиља својим тужбеним захтевом тражила исплату само главнице односно дела позајмљеног износа који тужени није вратио, а предмет спора није била исплата уговорене камате. Према одредби чл.105. ЗОО ништавост неке одредбе уговора

не повлачи ништавост самог уговора, ако он може опстати без ништаве одредбе и ако она није била ни услов уговора ни одлучујућа побуда због које је уговор закључен. У овом случају ништавост одредбе предметног уговора о камати не повлачи ништавост и уговора у погледу позајмљеног износа – главнице, те тужила има право да тражи извршење тог уговора према туженом у погледу повраћаја позајмљеног износа – главнице у целости.

Са напред изнетих разлога, а на основу чл.405. ст.1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа – судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм